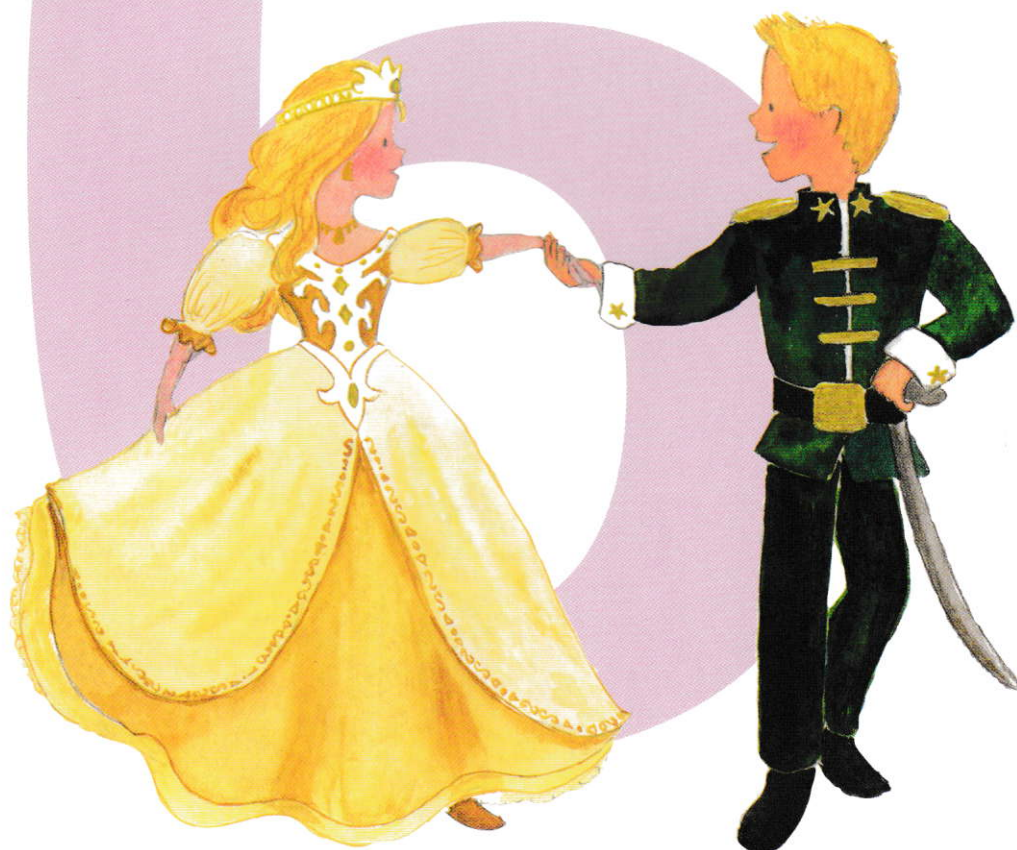


Povești de citit la

ani



GIRASOL



Condurii fermecați

12

după Frații Grimm



Fluierarul din Hamelin

26

după Frații Grimm



Toporul tăietorului de lemne

38

după Esop



Pescarul Urashima

52

poveste populară japoneză



Cenușăreasa

66

după Charles Perrault



Regina albinelor

84

după Frații Grimm



Măgarul flautist

98

după Tomás de Iriarte



Împăratul Cioc de Sturz

104

după Frații Grimm



Condurii fermecați

după Frații Grimm



A fost odată ca niciodată, într-un tărâm îndepărtat, un rege foarte iubit de supușii săi, dar care nu era deloc fericit. Viața îi era întunecată de un mister care nu-l lăsa să doarmă liniștit.

Regele avea douăsprezece fiice, pe cât de frumoase, pe atât de năzbătioase. Cele douăsprezece prințese erau mereu împreună, ba chiar dormeau cu toatele în aceeași încăpere. Noaptea, când se duceau la culcare, tatăl lor le săruta de noapte bună și apoi încuia cu mâna lui ușa de la dormitor.





Cu toate acestea,
în fiecare dimineață
prințesele coborau
la masă cu pantofii
făcuți ferfeniță.

Regele, văzându-le
atât de zâmbitoare și
de distrase, își spunea

— în sinea lui:

— Oare unde au fost azi-noapte, de
au făcut ferfeniță condurii?
Oare cum au reușit să iasă din
cameră?

Dorind să dezlege acest mister,
el a dat sfoară-n țară:

— Cel care va reuși să dezlege
misterul domnițelor va primi o
mare avere drept recompensă din
partea regelui. Dar dacă în trei zile
nu va reuși, unde-i stau picioarele îi va
sta și capul.

Mulțime de tineri s-au înfățișat la palat
și cu toții au avut aceeași soartă: la miezul
noptii, cădeau într-un somn adânc și când

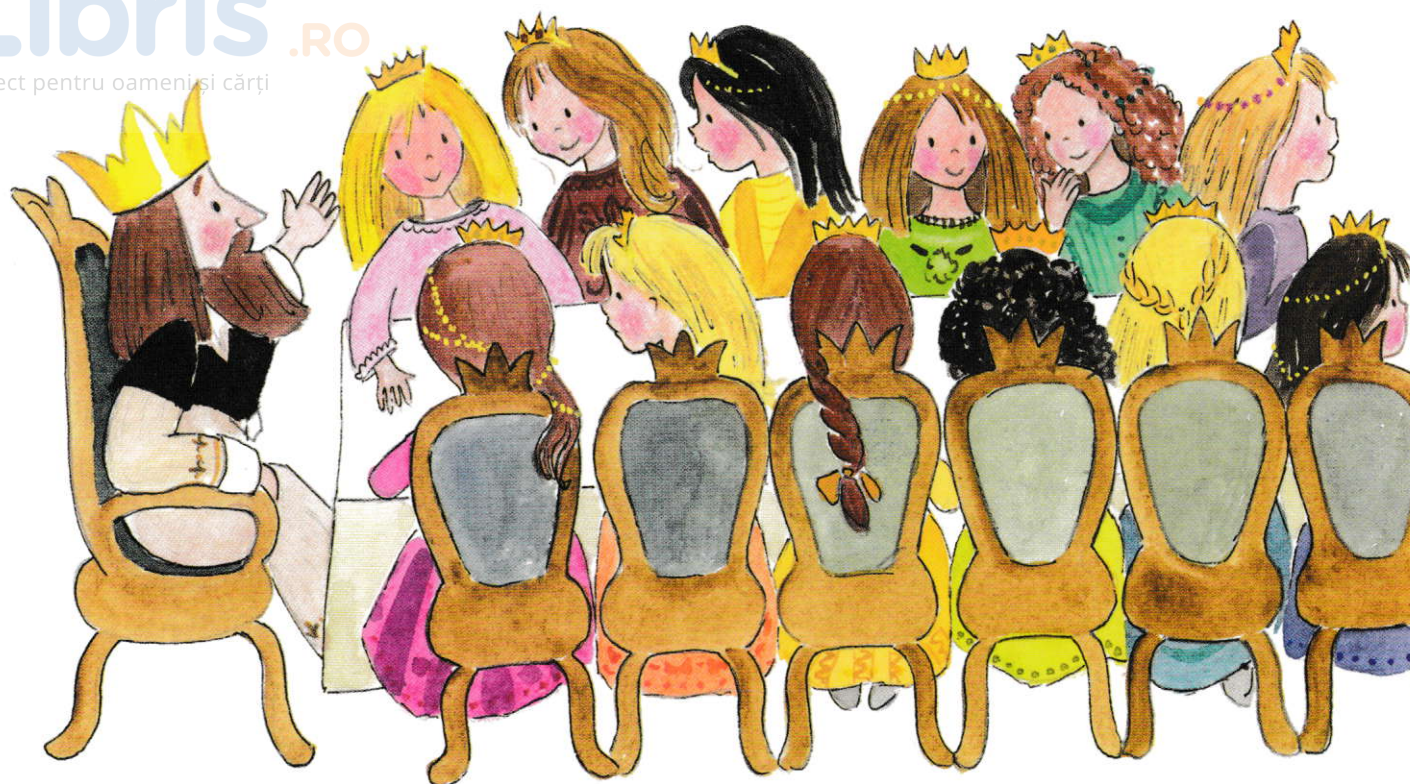


se trezeau vedeau cele douăsprezece perechi de conduri făcute ferfeniță.

Și tot așa, până când nimeni nu mai îndrăznea să se apropie de palat.

Despre misterul celor douăsprezece prințese s-a auzit și în regatele învecinate. Și într-o zi, un tânăr soldat s-a hotărât să încerce și el să dezlege misterul. Pe drumul spre palat s-a întâlnit cu o bătrână care ducea cu ea o uriașă legătură de lemne. Soldatul a ajutat-o numai decît să le care.





– Mulțumesc, tinere! Încotro mergi? a întrebat bătrâna.

Tânărul i-a povestit ce voia să facă și femeia l-a sfătuit:

– Dacă nu vrei să-ți pierzi capul, să nu bei din vinul pe care ți-l vor oferi prințesele. Și noaptea poartă această pelerină pe care ți-o dau. Ea te va face invizibil.

Foarte recunoscător, soldatul și-a luat rămas-bun de la bătrână și și-a continuat drumul spre palat.

S-a înfățișat regelui și, după ce l-a salutat respectuos, l-a rugat ca în acea noapte să nu mai încuie ușa de la camera fiicelor sale. La cină, le-a cunoscut pe cele douăsprezece prințese, care șușoteau:

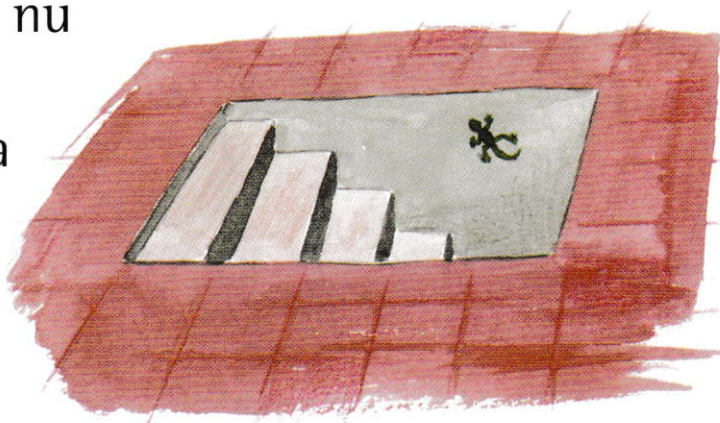


– Bietul de el, nici nu știe ce-l așteaptă!

Când soldatul s-a retras în camera sa, una dintre prințese i-a oferit o cupă de vin. Tânărul s-a prefăcut că-l bea și a aruncat licoarea. Numaidecât, a început să sforăie, convingându-le pe prințese că a adormit. Prințesele râdeau încrezătoare și cea mai mare dintre ele a spus:

– Păcat de el! Peste câteva zile va împărtăși soarta tristă a celor dinaintea lui.

Apoi fetele s-au îmbrăcat și și-au pus condurii cei noi pe care îi primiseră de la tatăl lor în ziua aceea. Când sora cea



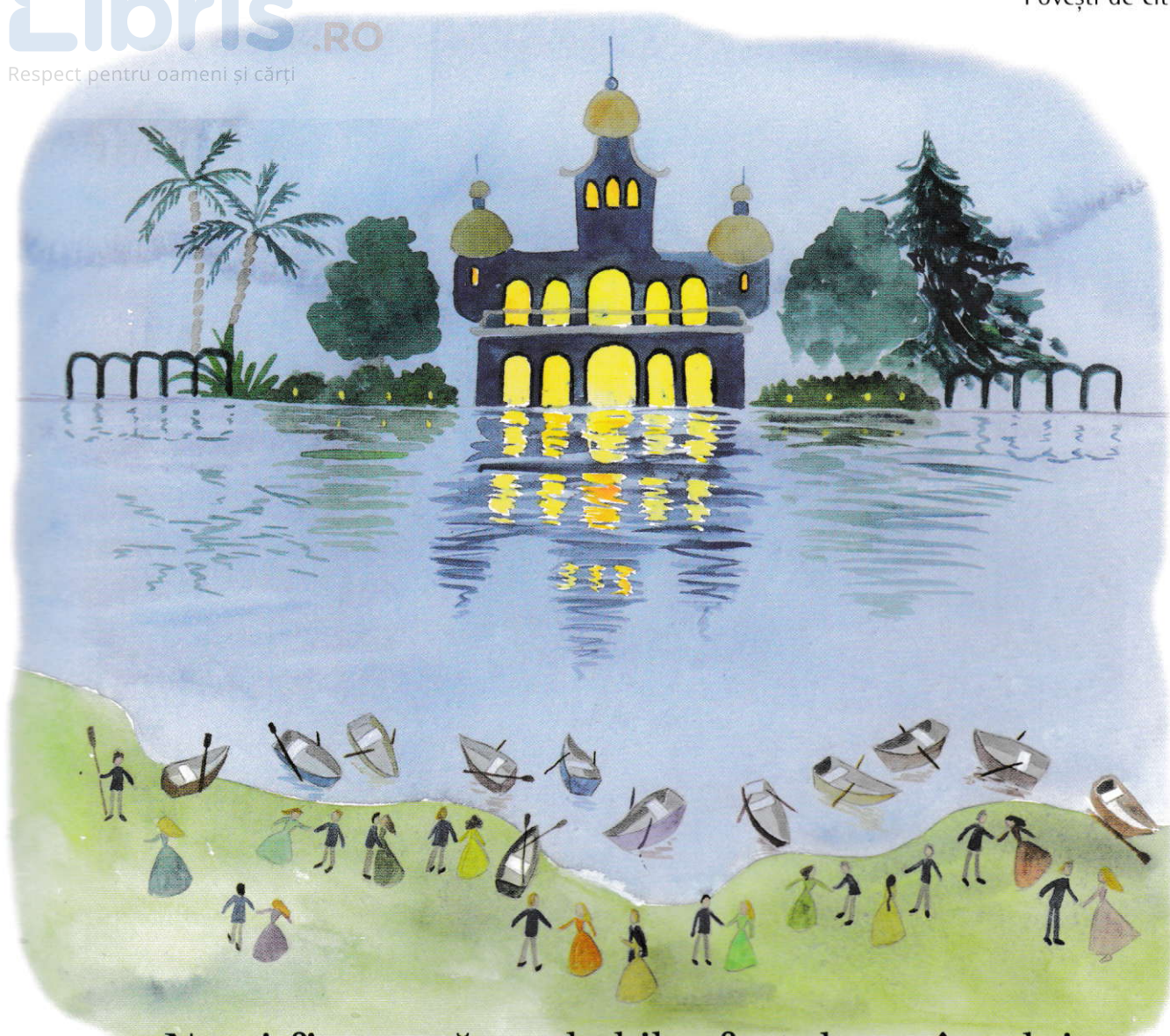
mare a văzut că toate erau gata, a bătut de trei ori într-un pat și acesta s-a dat deoparte, descoperind o scară ascunsă. Cele douăsprezece fete au coborât repede și soldatul și-a pus pelerina și le-a urmat în fugă. Dar, grăbindu-se, a călcat din greșeală pe rochia mezinei.

— Cine mi-a călcat pe rochie?

— Nu vezi că nu e nimeni în spatele tău? Poate ți s-a agățat de ceva, a spus cea mai mare dintre surori.

După ce au coborât la ultima treaptă, au intrat într-un parc minunat cu arbori fantastici, cu ramuri de argint. Atunci soldatul a rupt o crenguță să i-o ducă regelui drept dovadă. Mezina a auzit zgomotul și le-a avertizat pe surorile ei.





— Nu-ți fie teamă, probabil a fost doar vântul, i-au răspuns ele.

Și-au continuat drumul și au ajuns la un lac. Aici, le așteptau doisprezece prinți în douăsprezece luntre. Cum soldatul mergea în spatele mezinei, s-a urcat în barca acesteia. Și prințul a început să se plângă în timp ce vâslea:

— Ce grea e luntrea în seara asta! Deși vâslesc cu toată puterea, înaintăm mai încet ca o țestoasă.